

Ένας παράξενος νεαρός (αρχιμανδρίτης π. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο αρκετά ασυνήθιστος νεαρός, που πλησιάζει τον Χριστό στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, είναι κατ' αρχήν προφανές ότι δεν είχε πονηρή διάθεση. Δεν πήγε «πειράζων», όπως εκείνος ο νομικός και κάποιοι Φαρισαίοι. Ήταν ειλικρινής. Αυτό τεκμαίρεται και από το ότι ακούγοντας την τελική προτροπή του Χριστού «απήλθεν λυπούμενος». Αναζητούσε πραγματικά τη βασιλεία του Θεού. Γι' αυτό και ο ευαγγελιστής Μάρκος, «συμπληρώνει» τον Ματθαίο λέγοντας ότι «εμβλέψας αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς ἠγάπησεν αὐτόν».

Νεος και πλούσιος, και να αγωνιά για την αιώνια ζωή μάλλον είναι σπάνιο φαινόμενο. Οι νέοι ανέκαθεν δεν τα πάνε τόσο καλά με τους ιεροκήρυκες. Οι σημερινοί μάλιστα νέοι, και όχι μόνο, όταν ακούσουν κάποιον να τους μιλάει για αιώνια ζωή, απαντούν συνήθως με την παροιμία «κάλλιο πέντε και στο χέρι, παρά

δέκα και καρτέρει».

Όμως από ο,τι φαίνεται, ο νέος που πήγε στον Χριστό δεν συμβιβαζόταν ούτε με τα «δέκα», αλλά ήθελε πολύ περισσότερα, και μάλιστα εδώ και τώρα. Από μικρό παιδί κρατούσε τη συνείδησή του καθαρή τηρώντας κατά δύναμη το θείο θέλημα, το οποίο γνώριζε καλά. Σίγουρα δεν είναι λίγο, ένας νέος άνθρωπος να κάνει συνειδητό αγώνα για να εφαρμόζει τις εντολές του Θεού. Ακόμα όμως πιο εντυπωσιακό είναι ό,τι, παρά τους όχι ασήμαντους κόπους του, δεν είχε βουλιάξει ούτε στην αυτάρκεια ούτε στην κενοδοξία. Έτσι, συνειδητοποιώντας ότι μάλλον είχε κατορθώσει αρκετά για την αιώνια ζωή, δεν είπε «μπράβο μου», αλλά ρώτησε «τι έτι υστερώ;». Αυτή η ερώτηση είναι δείγμα ωριμότητας και σύνεσης, αρετών δυσεύρετων σε νέους.

Τι έτι υστερώ;

Με το ακριβώς αντίθετο εγωιστικό φρόνημα κάποιος άλλος νέος, στην προτροπή ενός μεγάλου χριστιανού λογοτέχνη να γνωρίσει τον Χριστό και να τον κάνει οδηγό της ζωής του, απάντησε: «Φοβάμαι ότι ο Χριστός με τις εντολές του θα ευνουχίσει τις ικανότητές μου και θα μου κόψει τα φτερά να πραγματώσω τα όνειρά μου». Τότε ο πιστός νομπελίστας του είπε: «Αν γνωρίσει σωστά τον Χριστό

και μείς στο στάδιο ασκήσεως της Εκκλησίας του, δεν θα σε αφήσει σε ησυχία μέχρι να αξιοποιήσεις στο έπακρο τα χαρίσματά σου».

Ερωτώντας ο άνθρωπος τον Χριστό «τι έτι υστερώ;», βάζει το πιο γερό θεμέλιο γνήσιας πνευματικής προκοπής. Ο άγιος Σισώης, κάνοντας αυτή την ερώτηση καθημερινό εφελτήριο για νέους αγώνες, έφτασε στην κορυφή της υψοποιού ταπεινώσεως: Έβλεπε τον Χριστό να έρχεται «εν δόξη» για να παραλάβει την ψυχή του, και τον παρακαλούσε να τον αφήσει να ζήσει λίγο ακόμα για να βάλει αρχή μετανοίας. Αντίθετα, όποιος επαναπαύεται στις υποτιθέμενες αρετές του και αυτοθαυμάζεται για τα ηθικά του κατορθώματα, στην καλύτερη περίπτωση βαλτώνει σε μία επικίνδυνη στασιμότητα, για να ξυπνήσει κάποια νύχτα και να ακούσει μαζί με τον άφρονα πλούσιο: «α δε ητοιμάσας, τίτι έσται;».

Ο ουράνιος θησαυρός σου

Ο κατά τα άλλα αξιοθαύμαστος νεαρός που πήγε στον Χριστό, ενώ δεν είχε κολλήσει στον βάλτο της αυτάρκειας, είχε πιαστεί στην παγίδα ενός πάθους, της φιλοκτημοσύνης. Και από ο,τι φαίνεται, είχε γερά γαντζωθεί στην αγάπη των κτημάτων του. Εκπλήσσεται ακόμη και ο ιερός Χρυσόστομος, βλέποντας αυτόν που με τόση χαρά και προθυμία προσήλθε στον Χριστό, όταν του ζήτησε να τα αφήσει όλα και να τον ακολουθήσει, να μη βρίσκει το κουράγιο «μηδέ αποκρίνασθαι, αλλά σιγήσαντα και κατηφή γενόμενον απελθείν». Και να σκεφθεί κανείς ότι η πρόταση του Χριστού ήταν άκρως δελεαστική. «Είδες πόσα βραβεία, πόσους στεφάνους τίθισι τω σταδίω τούτω;», ρωτάει ο Χρυσορρήμων. Δεν είναι λίγο να σου λέει ότι απέχεις ένα βήμα από την τελειότητα. Δεν είναι αμελητέο να σου υπόσχεται «θησαυρόν εν ουρανοίς».

Αν ο νεαρός το σκεφτόταν καλύτερα, θα συνειδητοποιούσε ότι τελικά, όχι μόνο δεν θα έχανε τίποτε, αλλά ο Χριστός θα του πρόσθετε «όχι απλώς περισσότερα αλλά και τόσο μεγαλύτερα, όσο μεγαλύτερος είναι ο ουρανός από τη γη». Αν είχε ακολουθήσει τον Χριστό, ίσως να είχε φτάσει κι αυτός στα μέτρα των αγίων Αποστόλων η του Μεγάλου Αντωνίου και του Μεγάλου Βασιλείου, αφού και για τους δύο αυτούς κολοσσούς αγιότητας (όπως και για πολλούς άλλους) αυτό το ευαγγέλιο έγινε η αφετηρία της θαυμαστής αφιέρωσής τους στον Χριστό.

Σε εποχές πενίας λόγω της οικονομικής κρίσης ίσως πολλοί ισχυριστούν ότι η ευαγγελική αυτή περικοπή δεν έχει και πολλά να μας πεί. Όμως δεν είναι μόνο τα πολλά κτήματα που μας κρατάνε δεμένους και δεν μας αφήνουν να ακολουθήσουμε τον Χριστό. Ο αββάς Δωρόθεος δεν κινδυνολογεί, όταν συμβουλεύει: «Πιστέψτε με, αδελφοί μου· αν έχει παραδοθεί κάποιος και μόνο σε ένα πάθος, κινδυνεύει να χάσει την ψυχή του. Μπορεί να κάνεις δέκα καλά έργα και να τα νικάει το ένα κακό στο οποίο έχεις υποδουλωθεί. Όπως ακριβώς ο αετός, αν ξεφύγει ολόκληρος από την παγίδα και πιαστεί μόνο το νύχι του, δεν γλιτώνει, έτσι και η ψυχή. Αν έχει και με ένα μόνο πάθος δεθεί, όποια ώρα θέλει ο εχθρός τη νικάει». Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο ιερέας Σαπρίκιος, ο οποίος, ενώ άντεξε βασανιστήρια για την πίστη του στον Χριστό, έχασε όχι μόνο το στεφάνι του μαρτυρίου, αλλά και την ψυχή του, λόγω της επίμονης μνησικακίας του προς τον φίλο του και μετέπειτα άγιο μάρτυρα Νικηφόρο, ο οποίος τον εκλιπαρούσε για συγχώρηση.

Μετά από αυτά, αν κι εμείς «εκπληττόμενοι σφόδρα» ρωτήσουμε μαζί με τους μαθητές τον Κύριο «τις άρα δύναται σωθήναι;», ας παρηγορηθούμε με την απάντησή του - πρόσκληση σε θερμότερη πίστη: «Παρά τω Θεώ πάντα δυνατά εστί».

πηγή: www.agiazoni.gr